

INFO

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Velký pátek, den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista, je dnem pokání zdrženlivostí i újmou.

Zákonem pokání zdrženlivostí jsou vázány osoby od dovršení čtrnáctého roku věku; zákonem pokání újmou jsou vázáni všichni zletilí až do započatého šedesátého roku.

ŽEHNÁNÍ POKRMŮ O VELIKONOCÍCH

Toto žehnání souvisí se starou postní praxí, která zapovídala požívání nejen masa, ale i vajec a sýra. Pokrmy byly o Velikonocích žehnány pro jejich první domácí použití. Zvláštní symboliku má velikonoční vejce - symbol života. Žehnání pokrmů připomíná, že společenství se zmrtevýchvstalým Kristem u eucharistického stolu má pokračovat doma v hostině lásky - agapé.

Žehnání pokrmů se bude konat na Bílou sobotu v kostele sv. Petra a Pavla po večerní mši svaté.

V neděli 12. dubna celá Církev slaví svátek Božího Milosrdenství.

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

(modlí se na obyčejném růženci)

Na začátku Otče náš... Zdravas Maria... Věřím v Boha...

Na zrnkách místo Otče náš: Věčný Otče, obětuji Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa!

Na zrnkách místo Zdravas Maria: Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu!

Na zakončení (tříkrát): Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem!

POŘAD BOHOSLUŽEB VELIKONOCE 2015

Úterý - 31. března

18.00 - mše sv. v kostele kapucínů (nám. Míru).

Středa - 1. dubna

7.30 - mše sv. v kostele sv. Ludmily.

10.00 - mše sv. v domově důchodců.

Zelený čtvrtek - 2. dubna

18.00 - mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Velký pátek - 3. dubna

10.00 - Křížová cesta v Liběchově. Začátek u kostela.

18.00 - Liturgie v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Bílá sobota - 4. dubna

Od 10.00 do 12.00 a od 14.00 do 17.00 adorace Nejsv. Svátosti.

Od 10.00 do 12.00 příležitost ke sv. zpovědi.

19.00 - Velikonoční vigilie. Začátek před kostelem sv. Petra a Pavla. Prosíme, přineste si s sebou svíce!

Boží hod velikonoční - 5. dubna

8.00 - mše sv. v kostele na Pšovce

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku

9.30 - mše sv. v kostele ve Vysoké

11.00 - mše sv. v kostele v Záboří

Večerní mše sv. v kostele sv. Ludmily nebude.

Velikonoční pondělí - 6. dubna

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku.

Úterý po Velikonocích - 7. dubna

Mše sv. nebude!

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

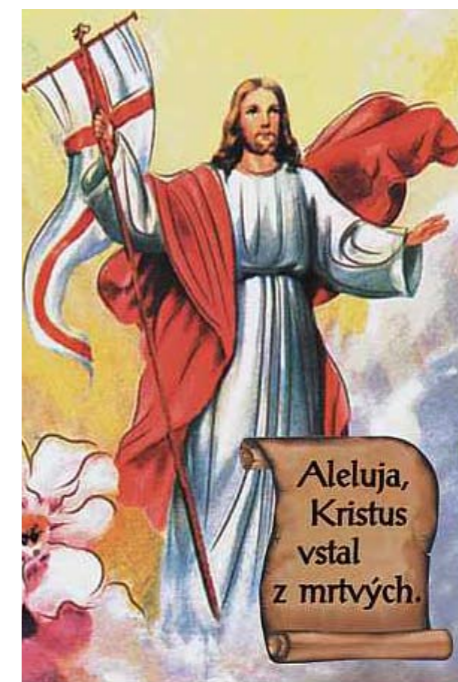
Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

FARNÍ ZPRAVODAJ Sv. Ludmila

VELIKONOCE - DUBEN 2015

My vám hlásáme radostnou zvěst, že ta zaslíbení, která Bůh dal našim otcům, vyplnil na jejich dětech, na nás, když vzkřísil Ježíše" (Sk 13,32-33). Ježíšovo zmrtevýchvstání je vrcholnou pravdou naší víry v Krista; jako ústřední pravdu ji vyznávalo a prožívalo první křesťanské společenství, jako základní ji předává tradice; zakládá se na dokumentech Nového zákona a je hlásána jako podstatná část velikonočního tajemství spolu s křížem: Kristus vstal z mrtvých, svou smrtí nad smrtí zvítězil, mrtvým dal život."

Usilujte o to, co pochází shůry

Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho! Tak zpíváme v jednom verši žalmu Izraele (viz Žl 118, 24), který v srdci očekával Zmrtevýchvstalého, a proto se tento verš musel stát velikonočním zpěvem křesťanů. Zpíváme Aleluja, v němž se hebrejské slovo stalo nadčasovým vyjádřením radosti vykoupěných.

Bůh nenechá ani jednu část svého stvoření zapadnout v tichosti a bez povšimnutí do minulého. On vše stvořil, aby to bylo, jak praví kniha Moudrosti. On vše stvořil, aby bylo všechno jedno a patřilo jemu a aby patřilo: Bůh všechno ve všem.

Ale nyní vyvstává otázka: Jak můžeme na toto poselství o zmrtevýchvstání odpovědět? Jak může vstoupit mezi nás a stát se skutečností? Velikonoce jsou přece jakoby otevřenými dveřmi, které vyvádějí z bezpráví světa a vyzývají, abychom šli za tímto světlem, ukazovali jej ostatním, neboť víme, že to není snění, ale skutečné světlo, skutečné východisko.

Následovat znamená, že můžeme jít pouze tam, kam – opět podle Jana – Petr ani Židé zprvu jít nemohli; kam však my nyní jít můžeme, protože On šel před námi a od té doby jde před námi neustále. Následovat znamená přijmout celou cestu, jít a vejít v to, co je nahoře, co je skryté, vejít v to, co je podstatou – vejít v pravdu, v lásku, v Boží dětství. Takové následování se ovšem vždy uskuteční pouze skrze kříž, v pravém „sebeztracení“, pouze ono otevírá poklady Boží a poklady země, jako jediné otevírá živé studny hlubin a sílu skutečného života vpouští do tohoto světa. Znamená to vejít do skrytého, abychom tak v pravém „sebeztracení“ našli to, co znamená být člověkem. To pak zároveň znamená objevit onu zásobu radosti, kterou tento svět tak naléhavě potřebuje. Není to pouze naše právo, je to naše povinnost radovat se, protože Pán

daroval radost a protože svět na ni čeká.

K tomu jeden malý příklad... Britská lékařka Sheila Cassidyová, která v roce 1978 vstoupila do Řádu svatého Benedikta, se v roce 1975 ocitla v Chile v žalární vazbě a mučirně, protože lékařsky ošetřila jednoho revolucionáře. Krátce po mučení byla přeložena do jiné cely, ve které našla ohmatanou Bibli. Otevřela ji a hned narazila na obrázek, na kterém byl člověk zcela zbědovaný bleskem, hromem a kroupami, jež ho zavalovaly. Okamžitě se s tímto člověkem identifikovala, v něm poznala sebe. Ale pak se dívala dále a v horní polovině obrázku objevila silnou ruku, Boží ruku, a k tomu popisek z osmé kapitoly listu Římanům, který se týká podstaty víry ve zmrtvýchvstání: „Nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,39). A i když nejprve prožívala spodní polovinu obrázku, vše strašné jí pronikalo a bezmocnou ji rozežíralo jako červ, tak později prožívala stále intenzivněji druhou polovinu obrázku, onu silnou ruku, a zakoušela, co znamená „nic ... nebude nás moci odloučit“.

Jestliže se na začátku ještě modlila: „Pane, osvobod mě“, tak se vnitřní otřesení z toho, že je ve vězení, stále více měnilo v dokonale svobodnou odevzdanost, která se modlila spolu s Ježíšem Kristem: „Ne má, ale tvá vůle se staň.“ A zakusila, jak tehdy na ni sestoupila veliká svoboda a dobrota, a dokázala milovat, poněvadž poznala, že nenávisť jejích vězňitelů je jejich bída a vězení. Později byla sloučena s marxistkami, pro které měla bohoslužby a které spolu s ní objevovaly tuto svobodu zbavenou nenávisti a také velkou svobodu, jež z toho pramenila. Sheila Cassidyová k tomu říká: „Věděly jsme, že tato svoboda, kterou zažíváme za tlustými zdmi, není přelud a klam, ale zcela reálná skutečnost“.

Po osmi týdnech byla propuštěna. Ale co přetrvalo, co si odsud odnesla, je to, že od té doby neustále a denně v lidech i věcech nachází Krista, takže nyní zcela rozuměla slovům Chestertona, „že lidé, kteří jsou označeni Kristovým křížem, jdou temnotou radostně“. Objevovat skrytý život, to znamená otevírat zdroj síly tohoto světa, to znamená napojit tento svět na sílu, která může zachraňovat, a dát světu sílu, kterou marně hledá sám v sobě. To znamená vyhloubit studnu radosti, která zachraňuje a proměňuje a která má tu moc, že odvolává neodvolatelné. Hleďte to, co je nahoře. To není skok do prázdna, ale důležité velikonoční vykročení do opravdové skutečnosti.

Benedikt XVI

Z velikonoční homilie biskupa Melitona ze Sard

Pochopte, nejmilejší: velikonoční tajemství je nové i staré; věčné i časné; pomíjivé i nepomíjivé; smrtelné i nesmrtelné. Staré je podle Zákona, nové podle Slova; časné je svou předobrazností, věčné svou milostí; pomíjivé je v obětování ovce, nepomíjivé v životě Páně; smrtelné je v jeho pohřbení, nesmrtelné v jeho zmrtvýchvstání. Zajisté jako ovce byl veden na porážku, a přece nebyl ovce; a jako němý beránek, a přece nebyl beránek. Předobraz totiž pominul a objevila se pravda: místo beránka Bůh a místo ovce člověk. A v člověku Kristus, který vše spojuje. Obětování beránka, slavení velikonoc i všechno, co je psáno v Zákoně, mělo tedy za cíl Ježíše Krista. Kvůli němu se dalo všechno v Zákoně starém a ještě více v řádu novém. Vždyť Zákon se stal Slovem a Starý se stal Novým, přitom oba vzešly ze Siónu a z Jeruzaléma. Příkázání přešlo v milost a předobraz se změnil ve skutečnost: beránek v Syna, ovce v člověka a člověk v Boha. Ačkoli byl Bůh, vzal na sebe Pán podobu člověka a trpěl místo trpícího, dal se spoutat místo zajatce a odsoudit místo viníka. Byl pohřben místo pohřbeného, ale vstal z mrtvých a mocným hlasem zvolal: Kdo mě odsoudí? Ať přistoupí ke mně. Já jsem odsouzeného osvobodil, já jsem vrátil život mrtvému, já jsem vzkřísil pohřbeného. Kdo mi může odporovat? Já jsem Kristus, říká, jsem ten, který zničil smrt, slavil vítězství nad nepřítelem a rozdrtil peklo. Siláka jsem spoutal a člověka vytrhl do nebeských výšin. Já,

říká, já jsem Kristus. Pojďte tedy, lidé všech národů, svázání hřichy, a přijměte odpuštění těch hřichů. Vždyť já jsem vaše odpuštění, ja jsem spasitelná velikonoční oběť, já jsem beránek za vás obětovaný. Já jsem vaše očistění a váš život; já jsem vaše světlo a vaše spása. Já jsem váš král. Pozvednu vás do nebeských výšin, vzkřísím vás k životu a ukáži vám Otce, jenž je na nebesích; svou pravici vás znovu pozvednu.

Svatý Vojtěch

Svatý Vojtěch, v zahraničí známý spíše pod birmovacím jménem Adalbert, byl druhým pražským biskupem. Pocházel z rodu Slavníkovců. Vystupoval proti některým jevům v tehdejší společnosti, které se neslučovaly s církevním učením, zejména proti pohanství, obchodování s otroky, kněžským manželstvím a velmi rozšířenému alkoholismu. Kromě toho se zasloužil o rozvoj domácího latinského písemnictví, zároveň však respektoval staroslověnskou kulturní tradici. Je mimo jiné pokládán za autora nejstarších českých a polských duchovních písní, např. známé písně Hospodine pomiluj ny. Jeho působení bylo komplikováno krizí českého státu, která se mimo jiné projevovala i rostoucími spory mezi Přemyslovci a Slavníkovci.

Vojtěch byl synem Slavníka, jehož rod sídlil v Libici nad Cidlinou. Přesné datum jeho narození není známé, stalo se tak pravděpodobně mezi léty 956–957. Základní vzdělání Vojtěchovi zprostředkovali kněží z Libice. Ve studiu pokračoval v Magdeburku, kde jako nadaný žák působil devět let (972–981). 19. února 982 byl magdeburským biskupem Adalbertem a za účasti Boleslava II. v Levém Hradci birmován. Také zde získal první stupeň vyššího kněžského svěcení – podjáhentství. Po návratu do Prahy se stal pomocníkem prvního českého biskupa Dětmara; po jeho smrti se Vojtěch stal druhým pražským biskupem.

Nový biskup byl odhodlaným šířitelem křesťanské víry. V převážně pohanských krajích - v Čechách, na Moravě a Slovensku - se snažil vymýtit největší nešvary tehdejší společnosti, zejména obchod s otroky, mnohoženství a alkoholismus. Jeho radikální pokusy o očistu věřících v diecézi však narazil na zažitá stereotypy. Po pěti letech v úřadu Vojtěch v roce 988 znechuceně opustil Prahu a odcestoval společně s bratrem Radimem k papeži Janu XV. Z Říma odešli do kláštera Monte Cassino, později do řeckého kláštera ve Valle Luca a nakonec do reformního benediktinského kláštera na římském Aventinu. Zde s podporou papeže složil 17. dubna 990 řeholní slib.

Odchod biskupa z jeho působiště nebyl pro české knížectví dobrou vizitkou. Proto český kníže Boleslav II. vyslal poselstvo, které mělo Vojtěcha přesvědčit k návratu. Ten žádosti v roce 992 vyhověl. Do Prahy s sebou přivedl skupinu italských mnichů a pro ně založil Břevnovský klášter, který byl jako první mužský klášter v Čechách vysvěcen 14. ledna 993. Poměry v českém knížectví se však od Vojtěchova odchodu nijak nezměnily, proto se roku 994 rozhodl opustit svůj úřad podruhé. Vyvraždění slavníkovského rodu, ke kterému došlo o rok později bylo hlavním důvodem, proč byl tento druhý odchod definitivní. V roce 996 se ještě pokoušel dohodnout na podmínkách opětného návratu, tyto snahy však vyzněly naprázdno.

Po vyvraždění Slavníkovců Vojtěch pobýval v klášteře sv. Alexia na Aventinu, později se odebral do Polska ke knížeti Boleslavu Chrabrému s cílem podniknout misijní cestu k pohanským Prusům. Zde byl 23. dubna 997 i se svými druhy zavražděn. Boleslav Chrabrý Vojtěchovy ostatky od Prusů vykoupil (prý je vyvážil zlatem) a uložil je v sídelním Hnězdně. V roce 999 byl Vojtěch papežem Silvestrem II. na žádost císaře Oty III. prohlášen za svatého. Vzápětí císař vykonal pouť k jeho hrobu a udělil polskému knížeti Boleslavovi Chrabrému významná privilegia. Část Vojtěchových ostatků pravděpodobně odvezl do Říma a nechal nad nimi vystavět chrám sv. Bartoloměje na Tiberském ostrově.

Od 11. století byl svatý Vojtěch pokládán za druhého patrona české země po svatém Václavovi, stal se také hlavním patronem polské církve a Uher (roku 994 měl Vojtěch

podle tradice pokřtít budoucího prvního uherského krále Štěpána I.). Papež Pavel VI. jej apoštolským listem Praga urbis z 26. listopadu 1965 prohlásil hlavním patronem pražské arcidiecéze (stolec sv. Vojtěcha). Vojtěchův nevlastní bratr Radim se roku 1000 stal prvním hnězdenským arcibiskupem. Vojtěch se do své vlasti vrátil roku 1039, kdy kníže Břetislav I. podnikl válečnou výpravu do Polska a Hnězdně slavnostně vyzvedl ostatky sv. Vojtěcha, sv. Radima a Pěti svatých bratří. Světcovy ostatky byly uloženy na Pražském hradě, kde později kníže Spytihněv I. založil novou baziliku a dal ji zasvětit společně sv. Vítu, sv. Václavu i sv. Vojtěchu. Svátek sv. Vojtěcha připadá na 23. duben.

Odvahu k životu

V roce 2013 bylo jen v mělnické nemocnici usmrceno 450 dětí při umělém potratu. Proto každou poslední sobotu v měsíci – poprvé 25. dubna – budeme procházet centrem Mělníka. Naším cílem je vyjádřit solidaritu s těmi nejbezbrannějšími, přesvědčení o ničím nepodmíněné hodnotě a nedotknutelnosti každého lidského života a třeba v někom vzbudit naději, že potrat není jediná cesta. Poneseme transparent, budeme rozdávat stručné letáky (včetně kontaktu na bezplatnou poradnu pro ženy v tísní) a případně diskutovat s kolemjdoucími zájemci. Sejdeme se vždy v 10 hodin u Pražské brány a půjdeme po trase: náměstí Karla IV. – Fibichova – kpt. Jaroše až na autobusové nádraží. Budeme vám vděční za účast i za modlitbu. Věříme, že každé nemlčení o zlu umělých potratů má velký smysl, zvláště když jsme konfrontováni s válečnými událostmi na Ukrajině, v Sýrii i jinde. Podobně o potratech nemlčela bl. Matka Tereza, která při své návštěvě USA v roce 1994 mj. řekla: „Cítím, že potrat je dnes největším nebezpečím pro mír, protože je to válka vedená proti dítěti – přímá vražda nevinného vykonaná samotnou matkou. A když dopustíme, že matka může zabít dokonce své vlastní dítě, jak můžeme po jiných lidech chtít, aby se nezabíjeli navzájem?“

Potrat je největším nebezpečím míru na světě, protože lidi zaslepuje.“

Lukáš a Marie Snopková

